

ÁFRA JÁNOS

Tanú nincs

Hiszek azoknak, akik beszélnek róla,
hiszek azoknak, akiket meggyőztek,
egy atomfelhőben növekedtünk,
amiben hónapokig főtt az anyaméh burka,
mégsem megyek el Csernobilba.
Hiszek az alig hajló jobb lábunknak,
hiszek a pár nappal fiatalabb vágásnak,
ami húzódozva bár, de velem alakult,
elnyújtózva rajtam szakíthatatlanul.

Még a múzeumot sem kell látnom,
ami itt van Kijevben, igazabb a kórház,
hiszen ágyain emberek égtek el.
Azóta nem változott semmi lényeges,
csak a nyílászáró lett műanyag,
minden más múlik tovább, és máris
harminchárom évvel rohadtabb.

Az újrázás híve vagyok, a rozsdás
bútorokkal telerakott, rothadó
műtőket mégis megvetem, a kép-
mutatókat pedig felfeszítik itt is,
de nem ezért kötözik ki kezem.
A jobb támla háromszor lecsuklik,
ezért izomból tartom altatásig,
ne kelljen szégyenkezni senkinek.
Valamit mindjárt az oldalamba vágnak,
de most még csak egy orvosként
rendezkedő férfi rohangál a műtő-
asztal körül, beöltözve terroristának,
szerszámain ablakok tört fénye.

A kórtörténettel nem foglalkozik,
pedig beavatnám szívesen: gyomor-
szájszűkülettel és befelé forduló láb-
fejvel születtem, azóta szinte semmi,
csak mindenki meghal körülöttem.

A terrorista műtétre készít elő,
dolgoskodik deréktájon, öt centire
attól, amit a napokban
jókora nyugnek érzek majd,
szabadít a szórtól, zavar-
talanul matat rajtam,
amikor a nővérke száját
váratlanul elhagyja egy szó,
amit végre értek: pornó,
és ahogy rám merednek, a levegő-
fagyástól elröhögöm magam,
aztán belemerülök a málladozó
plafon embernői foltjaiba.
Mikor arcomra alatómaszk
kerül, utolsó erőmmel
a terroristára nézve jó szó-
rakozást kívánok, bármihez.

Kényszerre térek magamhoz,
visszatolnak a kórterembe,
a szomszéd ágyról szóval tartanak,
és pár órával a műtét után
megindul valami odabent.
Felkelek, végig kell ténferegнем
a folyosón, és a vécé felett állva
még eltökélten erőlködöm percekig,
érjen már felszínre a sugár,
de hirtelen összecsinálok magam.

Később egy idegen férfi
hrivnyát vagy eurót remélve
azt hazudja, most már mindörökre
az ő keze nyomát hordozom
a köldök alatt, vagy legalábbis
amíg a bőröm le nem rohad.

Nagy a figyelem, tucatszám járnak
hozzánk nővérek napra nap,
de aki leborotvált, és felmetszette
a gyomromat, aki lelkesedésével
jelezte, én vagyok neki az első,
azt nem láthatom többé.

A bizonyítékok kipakolva.
Huszonöt emeletes panelek
harmincöt fokos árnyékában
növényként hajladozó betegek.
Az üvegen türelmetlen arc,
benne magamra ismerék.
Gennytelen gyógyuló hús-
határ, falnak feszülő köröm,
dolgozó emlékezet, forró-
golyóillatban kábulatnyi béke.

